

Interesse; borttage dens Indflydelse eller løse dens Ansvarfølelse. Dersom man nu fulgte Ministeren og vedtog hans Forslag om en ny Kaldelsesmaade, saa vilde det ligge i enhver Biskops og enhver Skoledirektions Haand at affære hele religiøse Retninger, som vedkommende Biskop eller Skoledirektion ikke syntes om, idet de vilde have Ret til at sige som saa: Der staar i Loven, at de skulle have Værdighed, men den og den Mand er ikke saa værdig, som vi ønske, og derfor lægge vi hans Ansøgning til Side, ikke at tale om, at enhver Biskop og Skoledirektion, enhver Kaldsmyndighed vilde efter denne Lovs Bestemmelser kunne affære hele politiske Retninger fra overhovedet nogen Sinde at faa Jorffremmelser. Vi have levet i Tider, særlig de ældre af os, hvor den politiske Vølfgang er gaaet højt, og hvor det har været svært for Venstremænd at faa Embede, og de Tider kunne komme igen. Jeg vil ikke ønske, at de modfatte. Forhold skulde finde Sted, at ikke Venstre, hvis det kom til Magten, skulde øve Retfærdighed til alle Sider. Derfor vil jeg haabe, at den ærede Minister vil frasalbe sit Forslag til § 9, thi dersom det er Ministerens absolutte Mening at ville fastholde det Forslag, saa antager jeg, at Loven vil strande derpaa, og det ønsker jeg ikke. Den ærede Minister tager fejl, naar han tror, at han i dette Forhold har Danmarks Lærerstand med sig, det har han ikke; thi saa vi denne Lønningsslov gennemført, som her er foreslaaet, spiller nemlig Spørgsmaalet om Kaldsretten ikke nær den Rolle, som den spiller nu under den nuværende Lønningssmaade. Jeg tør love den højtærede Minister, at i den Valgtreds, jeg repræsenterer, vil det være en let Sag at faa samtlige Lærere til at indgive et Andragende mod § 9, og det naaget de alle ere mine politiske Modstandere. Men det behøves vist ikke, thi den højtærede Minister vil ikke tvivle om Rigtigheden deraf, naar jeg siger det. Jeg tror ikke, Danmarks Lærerstand vil paa- skønne den højtærede Ministers Stilling, dersom han fastholder en Bestemmelse, der møder og maa møde en saa absolut Modstand som § 9. Skulle vi endelig til at gøre Jorandringer paa dette Punkt om Kaldelsesmaaden og Indstillingsretten, lad os saa dog, efter at vi have haft en fri Jorfatning i snart 50 Aar, ikke gøre et saa reaktionært Skridt. Skulle vi endelig til at gøre Jorandringer og ikke blive ved det bestaaende — men jeg har ikke noget imod, at vi indtil videre blive ved det bestaaende — lad os da hellere gaa i en anden, i en fristndet Retning, i den Retning, at det er Sogneraadene, der indstille til Distriktets Behoere, lad saa dem have An-

svaret for, hvem de ville have til Lærere for deres Børn. Man kunde jo indsfætte en Bestemmelse om, at til større Embeder skulde Lærerne have naaet en vis Alder, have en vis Modenhed. Men jeg antager heller ikke, at det vil lykkes at faa Tingene enige om dette Punkt, og derfor vil jeg ønske, at Spørgsmaalet om Kaldelsesretten i det hele maa stilles i Bero indtil videre. Angaaende de øvrige Bestemmelser i Lovforslaget skal jeg fatte mig i størst mulig Korthed, da jeg kan henholde mig til de Udtalelser, der ere faldne fra det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgtreds (S. Holm) og det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgtreds (J. C. Christensen). Det glæder mig, at jeg i denne Sag i saa godt som alle Spørgsmaal er enig med det ærede Medlem fra Ringkøbing. Jeg haaber ogsaa, at man i denne Sag ikke vil dele sig efter skarpe Partidelinger. Jeg tænker, at alle Partier ville opløse sig om denne Sag, for saa vidt at man deler sig, efter hvad man finder ret og rigtig i dette foreliggende praktiske Spørgsmaal. (Ubfrydelse af Leth-Gæspensen). Selv om det skulde bedrøve det ærede Medlem fra Odde (Leth-Gæspensen), kom vi vel ud over det. Med Hensyn til § 1 skal jeg sige, at jeg heller ikke interesserer mig for, at man udvider den undervisningspligtige Alder. Jeg tror, at Børnene indtil den opnaaede 7 Aars Alder som Regel have bedre af at være i deres Hjem, ikke mindst under deres egen Moders Paavirkning; thi Hjemmet er dog, naar alt kommer til alt, den bedste Skole, og alle de Børn, der ere saa lykkelig stillede, at de have et godt Hjem, have sikkert bedst af at gaa i Hjemmets Skole indtil det 7de Aar. Men lad det være en fri Sag, lad dem, der ønske at sende deres Børn saa tidlig i Skole, have Lov til det, men lad os ikke tvinge dem til det. Jeg synes heller ikke om at udvide Undervisningspligten op til 14 Aars Alderen, og jeg synes absolut ikke om, at man vil annullere Loven om Udskrivning i 13 Aars Alderen. Der er ingen, der rigtig har haft Mod til at forsvare denne Lovbestemmelse; jeg vil tage Mod til mig og søge at forsvare den, saa godt jeg kan, thi jeg anser den for en praktisk og god Bestemmelse. Den er sikkert mest kommen ind af Hensyn til Smaaafolk. Det kan dog ikke nægtes, at Undervisningspligten bliver tungest og haardest paa de fattige, som, naar Børnene vokse op til henimod 14 Aars Alderen, tit og ofte have haardt Brug for Børnernes legemlige Arbejde for at kunne tjene det daglige Brød. Jeg mener derfor, at Lovbestemmelsen om Udskrivning ved 13 Aars Alderen har været en Spore jaalebes,